

Обаче ние знаемъ, че отъ Шуменъ до линията Свищовъ — Балкана сж около 150 километра съ нито единъ удобенъ пѣтъ! Слѣдователно, необходимо щѣше да бжде да се отидеше по-прѣди къмъ Русчукъ, а слѣдъ това вече да се мисли за движение въ флангъ или въ тилъ на противника, което пѣкъ би увеличило дължината на пѣтя още съ други 100 километра! . . .

Що се отнася до маневъра, свързанъ съ прѣминаването отъ заплашване къмъ дѣйствиe, то той цѣликомъ би се унищожилъ поради невъзможността на едно бързо съсредоточение, тъй като не само войскитѣ, които можаха да бждатъ прѣдначени за неговото изпълнение, бѣха распрѣснати на безкрайно голѣмо число пунктове, но че и трѣбваше още съ остервенение да се води борба за измѣкването на тѣзи войски отъ тѣхнитѣ мѣста, гдѣто тѣ бѣха се намѣрили при обявяването на войната; щомъ се поискаше тѣхното вземане отъ тѣзи пунктове, веднага се почваха най-раздирателнитѣ вопли на крайно исплашеното турско население; тѣзи вопли високо се издигаха къмъ небесата и падаха на земята съ хиляди петиции, съ сълзи, умоляющи да се не остава безъ войска този или онзи пунктъ; «мютесарифитѣ» «каймакамитѣ» и, особено, «мюдиритѣ», (началници на пощитѣ и телеграфитѣ) бѣха тактицитѣ въ всичкитѣ тѣзи частни райони . . . . И тѣзи мютесарифи, каймаками, мюдири, така се мѣсяха въ плановетѣ на военнитѣ операции, штоо тѣ, въ повечето случаи сполучваха съ своитѣ телеграми до Цариградъ, да остане извѣстенъ отрядъ прикованъ къмъ дадена мѣстность, другъ баталионъ да остане пришитъ къмъ пункта на своето разположение, — а на главнокомандующия се отнемаше всичко, което той би можалъ да употреби съ голѣма полза при съсредоточаването.